

LGĢ valdes priekšsēdētāja Daiņa Grīvalda piedāvātie uzstādījumi Latvijas Teātra nozares nākotnes stratēģijas izstrādei, par kuriem būtu nepieciešams principiāli vienoties (ienest korektīvas), lai tad kopīgi ķertos / neķertos pie darba.

1. Vai šobrīd eksistē Latvijas Republikas Kultūras ministrijas, jebšu kādas citas organizācijas, vai ekspertu grupas radīta vīzija, kādam būtu jābūt Latvijas teātra nozares ilgtspējīgas attīstības modelim, lai Latvijas Teātris spētu pildīt ideālo misiju – būt ne tikai radošā industrija, bet arī viens no spēcīgākajiem, ideālās Latvijas versijā, pat viens no galvenajiem Nācijas un katra Pilsoņa pašidentifikācijas indikatoriem un mehānismiem. Manuprāt, šādas vīzijas / modeļa joprojām nav, tak tas ir akūti vajadzīgs. Iesākumam būtu nepieciešams konceptuāli definēt un skaidri pateikt, vai esam tikai dziedātāju, vai arī teātra tauta. Ja latviešiem, kā teātra tautai „JĀ”, tad jāseko atbilstošiem organizatoriskiem pasākumiem. Ja „NĒ”, tad izbeidzam projektu „Latvijas Nacionālais teātris – te domājot nevis to ēku, kurā reiz pasludināja Latvijas valsti un visu, kas šajā ēkā tagad notiek, bet visus gadījumus, kad viena Latvijas pilsoņu (Latvijas patstāvīgo iedzīvotāju) grupa veido teātra priekšnesumu publiskai komunikācijai ar citu Latvijas pilsoņu (Latvijas patstāvīgo iedzīvotāju) grupu.

- Mana pozīcija – ne Teātra sabiedrība, ne KM, IZM, RAPLM nav bijušas uzdevumu augstumos un visā laikā, pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas, tā arī nav radīta ne skaidra vīzija, ne modelis, ne mehānisms, kā tai / tam pietuvoties.
- Mans piedāvājums – pie KM izveidotajai Latvijas Teātra padomei jādara sekojošais:
 - a) vienojamies par vīziju, kādu vēlamies redzēt Latvijas teātra sistēmu, pieņemsim 2018. (Latvijas simtgades) gadā;
 - b) balsoties uz šo vīziju, izveidojam pasākumu (reformu plānu) pa gadiem, kurš ietvertu arī likuma par Nacionālo teātri (plašā izpratnē) pieņemšanu;
 - c) sekojam visu pieņemto pasākumu sērijas īstenošanai.

2. Ja vienojamies, ka vīziju un plānu tagad sākam kopīgi veidot (no nulles, vai pilnveidojot kādu esošo), tad iesākumā vienojamies par sākotnējiem uzstādījumiem. Mana pozīcija:

- Visa Latvijas teātra sistēma jāaplūko, kā vienots vesels, kuru tad konkrēti sadalām pa līmeņiem, atsevišķi definējot:
 - a) bērnodārzu, skolu, bērnu un jauniešu, studentu teātru vietu / nišu;
 - b) mazo amatieru teātru un psihoterapeitisko vietu / nišu (arī teātru, kuri izmanto kolektīvās improvizācijas, drāmas kā metodes, attīstošā un izglītojošā, teātra sporta, meditatīvā teātra, kustību teātra, kontaktiprovizācijas u.c. tehnikas);
 - c) novadu (reģionālo, municipālo) amatieru / pusprofesionālo / profesionālo teātru un trupu vietu / nišu;
 - d) mazo profesionālo subsidēto un profesionālo neatkarīgo teātru un teātra trupu vietu / nišu;
 - e) lielo repertuāra teātru vietu / nišu
- par katru augšminēto teātra veidu / struktūru / nišu / līmeni izstrādājam modeli:
 - a) kāda ir valstisko, tajā skaitā pašvaldību struktūru, NVO, privāto u.c. struktūru pamata atbildība un līdzatbildība par katra līmeņa teātri;
 - b) iespējamais valsts, pašvaldību, privātās un publiskās partnerības, privātos, starptautiskos un citus iespējamus finansiālos atbalsta mehānismus, atsevišķi definējot atbalsta mehānismus organizatoriskajām un atsevišķi radošajām aktivitātēm;
 - b) kā tiek nodrošinātas telpas visu līmeņu teātriem;
 - c) kā tiek nodrošināta režisoru, aktieru un cita personāla izglītība visu līmeņu teātriem;
 - d) kā tiek atbalstīta katram teātra veidam un līmenim specifiska izrādes dramaturģiskā materiāla tapšana;
 - e) kādi ir uzstādījumi, prasības, atbalsta mehānismi, lai rosinātu teātra trupu un to dalībnieku izaugsmi no profesionāli mazprasīgāka, līdz aizvien augstākam profesionālam līmenim, ar attiecīgi augstāku radošā pasūtījuma un attiecīgi subsidēšanas pakāpi.